

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op de hoger beroepen van:

1. . (hierna: vreemdeling 1),
2. de minister van Buitenlandse Zaken,
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 18 april 2012 in zaken nrs. 11/38624 en 11/38622 in de
gedingen tussen:

vreemdeling 1 en A. (hierna: vreemdeling 2)

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 13 januari 2011 heeft de minister aanvragen van de vreemdelingen om hun een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 4 november 2011 heeft de minister de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 18 april 2012 heeft de rechtbank het daartegen door vreemdeling 1 ingestelde beroep ongegrond verklaard. Tevens heeft de rechtbank bij voormelde uitspraak het daartegen door vreemdeling 2 ingestelde beroep gegrond verklaard, het ten aanzien van hem genomen besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het door hem gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben vreemdeling 1 en de minister hoger beroep ingesteld. De hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De minister en vreemdeling 2 hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. De vreemdelingen hebben in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) een mvv-aanvraag ingediend voor verblijf bij F. Addan Abukar (hierna: de referente), houder van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, verleend krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, naar gesteld de zus van vreemdeling 1 en de echtgenote van vreemdeling 2.

2. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan een vreemdeling die als die als echtgenoot of als minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

3. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 september 2006 in zaak nr. 200603951/1; www.raadvanstate.nl) dient een mvv-aanvraag in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vw 2000, te worden beoordeeld aan de hand van die bepalingen.

4. Ingevolge artikel 4:2, tweede lid, van de Awb is het aan de aanvrager om de gegevens en bescheiden te verschaffen die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Het is derhalve aan de vreemdeling om in de bestuurlijke fase de feitelijke gezinsband aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet beëdigde tolken en vertalers (hierna: de Wbtv) maakt de Immigratie- en Naturalisatiedienst in het kader van het vreemdelingenrecht uitsluitend gebruik van beëdigde tolken en vertalers.

Ingevolge het tweede lid kan de minister van Justitie bij ministeriële regeling instanties en organen aanwijzen die in het kader van het strafrecht en het vreemdelingenrecht ook gehouden zijn gebruik te maken van beëdigde tolken vertalers.

Volgens paragraaf C2/6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 dienen de gezinsleden, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk te hebben behoord tot diens gezin. De bewijslast omtrent het in het land van herkomst feitelijk tot het gezin hebben behoord, ligt bij de hoofdpersoon. Hiervan dient in beginsel – indicatief – bewijs te worden overgelegd. Indien dit niet mogelijk is, dienen hierover aanvullende gegevens en/of plausibele, aannemelijke en consistente verklaringen te worden verstrekt.

5. Hetgeen vreemdeling 1 in zijn hogerberoepschrift heeft aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

6. Het hoger beroep van vreemdeling 1 is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd voor zover de rechtbank daarbij het beroep van vreemdeling 1 ongegrond heeft verklaard.

7. De minister klaagt in zijn eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet kan worden uitgesloten dat tijdens het identificerend gehoor op de Nederlandse Ambassade te Addis Abeba misverstanden zijn ontstaan tussen vreemdeling 2 en de gehoormedewerker, omdat de minister niet heeft gemotiveerd dat daarbij een kundige tolk aanwezig was. De minister voert aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij uitsluitend gebruik maakt van de best beschikbare tolken die de antwoorden vertalen naar het Engels, waarna deze door hoogopgeleide en goed voorbereide gehoormedewerkers worden vertaald naar het Nederlands. Voorts heeft de rechtbank volgens de minister niet onderkend dat de door vreemdeling 2 tijdens het gehoor gegeven antwoorden goed aansluiten op de aan hem gestelde vragen en dat hij heeft verklaard de tolk goed te hebben verstaan en de vragen goed te hebben begrepen.

7.1. Uit het verslag van het identificerend gehoor blijkt niet dat vreemdeling 2 en de gehoordmedewerker elkaar onvoldoende hebben begrepen en evenmin dat de gehoordmedewerker zijn vragen niet op een correcte en adequate wijze heeft gesteld noch dat vreemdeling 2 niet voldoende in de gelegenheid is gesteld daarop antwoord te geven. Uit het verslag blijkt wel dat de gehoordmedewerker heeft geverifieerd of vreemdeling 2 en de tolk dezelfde taal spraken en dat vreemdeling 2 heeft verklaard dat hij de vragen van de gehoordmedewerker goed heeft begrepen en tevreden was over het verloop van het gesprek. Nu de minister heeft aangegeven dat hij uitsluitend werkt met kundige tolken, bestaat geen grond voor het oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat tijdens het identificerend gehoor tussen vreemdeling 2 en de gehoordmedewerker misverstanden zijn ontstaan. Dat geen gebruik zou zijn gemaakt van een beëdigde tolk, doet daaraan niet af. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 10 oktober 2012 in zaak nr. 201200425/1/V1; www.raadvanstate.nl) worden Nederlandse ambassades en consulaten niet vermeld in artikel 28, eerste lid, van de Wbvt als diensten of instanties die zijn gehouden om in het kader van het vreemdelingenrecht uitsluitend gebruik te maken van beëdigde tolken en vertalers. Evenmin zijn zij ingevolge een ministeriële regeling krachtens het tweede lid als zodanig aangewezen.

De grief slaagt.

8. De minister klaagt in zijn tweede, derde en vierde grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat vreemdeling 2 niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van het vertrek van de referente uit Somalië feitelijk tot haar gezin behoorde. Hij voert aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat vreemdeling 2 en de referente op detailniveau niet gelijklopend hebben verklaard, terwijl dat van hen wel mocht worden verwacht en dat daaraan niet afdoet dat zij over sommige onderwerpen gelijklopend hebben verklaard. Volgens de minister heeft de rechtbank voorts niet onderkend dat de tegenstrijdige verklaringen van vreemdeling 2 over het overlijden van de ouders van de referente niet kunnen worden verklaard door miscommunicatie tijdens het gehoor of door het feit dat vreemdeling 2 niet bij het overlijden van de moeder aanwezig was.

8.1. In hoger beroep is onbestreden dat vreemdeling 2 en de referente tegenstrijdig hebben verklaard over het jaar van het overlijden van de vader van de referente en de oorzaak daarvan, over het overlijden van de moeder van de referente, over de dag waarop vreemdeling 2 en de referente elkaar voor het laatst hebben gezien en over de littekens van de referente.

Nu, zoals hiervoor onder 7.1. is overwogen, uit het verslag van het gehoor van vreemdeling 2 niet blijkt dat hij en de gehoordmedewerker elkaar onvoldoende hebben begrepen, bestaat geen grond voor het oordeel dat zijn tegenstrijdige verklaring over het jaar waarin de vader van de referente is overleden is te wijten aan miscommunicatie tijdens het gehoor. Dat vreemdeling 2, naar hij heeft verklaard, niet bij het overlijden van de moeder van de referente aanwezig was, betekent niet dat van hem niet mag worden verwacht dat hij hierover gelijklopend verklaart als de referente, nu uit zijn verklaring volgt dat hij van de referente heeft vernomen hoe haar moeder is

overleden.

In hoger beroep is voorts onbestreden dat vreemdeling 2 en de referente over andere onderwerpen dan de bovenvermelde gelijklopend hebben verklaard. De gelijklopende verklaringen doen evenwel niet af aan de tegenstrijdigheden, nu deze essentiële punten betreffen en vreemdeling 2 noch de referente een afdoende verklaring heeft gegeven voor de tegenstrijdigheden. De minister heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat vreemdeling 2 niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van het vertrek van de referente uit Somalië feitelijk tot haar gezin behoorde.

De grieven slagen.

9. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank daarbij het beroep van vreemdeling 2 gegrond heeft verklaard. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 4 november 2011 ten aanzien van vreemdeling 2 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

10. Vreemdeling 2 heeft in beroep aangevoerd dat het besluit van 4 november 2011 in strijd is met artikel 8 van het van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), omdat hij door dit besluit geen 'family life' kan uitoefenen met de minderjarige, hier te lande verblijvende dochter van de referente, die hem als vader beschouwt.

10.1. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat de Vw 2000 buiten artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, geen grond biedt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel ter bescherming van 'family life', als bedoeld in artikel 8 van het EVRM, en dat de beoordeling van de toepassing van artikel 8 van het EVRM buiten voormelde bepalingen plaats dient te vinden in de procedure over een verblijfsvergunning regulier (onder meer de uitspraak van 19 oktober 2010 in zaak nr. 201001188/1/V1; www.raadvanstate.nl).

De beroepsgrond faalt.

11. Het beroep van vreemdeling 2 is ongegrond.

12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van vreemdeling 1 ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 18 april 2012 in zaak nr. 11/38622;
- IV. verklaart het door vreemdeling 2 in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

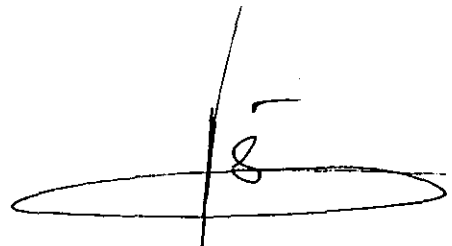
w.g. Groeneweg
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 januari 2013

32-747.

Verzonden: 10 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser